

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. február hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt a ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. június 20. napján kelt 17.B.221/2010/41. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 (négy) évi börtönbüntetésre enyhíti.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 11.430 (tizenegyezer-négyszázharminc) forint bűnügyi költség viselésére a vádlottat kötelezi.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. június 20. napján kihirdetett 17.B.221/2010/41. számú ítéletével a vádlottat, a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntette, a Btk.247.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő ügyvédi visszaélés büntette, valamint 2 rb. a Btk.256.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő hivatali befolyással üzérkedés büntette miatt - halmazati büntetésül - 4 évi és 8 hónapi börtönbüntetésre, és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte, és vele szemben 11.500.000 forint erejéig vagyonek Kobzást rendelt el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 179.970 forint bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben a vádlottat 1 rb. a Btk.256.§ (1) bekezdésébe ütköző hivatali befolyással üzérkedés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A tárgyaláson az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette, míg a vádlott és védője felmentés érdekében, az ítélet marasztaló része ellen fellebbezést jelentettek be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.863/2012/1. számú átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a vádlott

tagadásával szemben a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok alapján hibamentesen állapította meg a tényállást, helyesen minősítette a vádlott cselekményeit és vele szemben arányos büntetést szabott ki.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezésének irányát megváltoztatta, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítására tett indítványt. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban megtartott perbeszédében foglaltakat, amit azzal egészített ki, hogy tisztában van a felülmérlegelés tilalmával, azonban az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége csak akkor nem támadható, ha valamennyi bizonyítékot bevont a mérlegelés körébe. Az elsőfokú bíróság azonban e követelménynek nem tett eleget, mivel csak a vádlott terhére szóló bizonyítékokat értékelte és a javára szólóknak nem tulajdonított jelentőséget. Emiatt ítélete iratellenes megalapozatlan, felülbírálatra alkalmatlan.

Az 1. tényállási pontban írtakkal kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta alaposan a pénz forrását, kritika nélkül fogadta el a tanúk vallomását a 10.000.000 forint származási helyét illetően. Ténylegesen azonban semmiféle bizonyíték nem áll rendelkezésre azzal kapcsolatban, hogy mi volt a pénz forrása, az honnan származott. Álláspontja szerint az ezzel kapcsolatos bizonyítékokat nem lehetett volna elfogadni, mivel a pénznek az APEH eljárásban történő legalizálása önmagában is bűncselekményt képez. Álláspontja szerint teljesen ellenőrizhetetlen az, hogy a pénz a házi pénztárból került kivételre, és ha a pénz útjára helyel közel vannak is adatok, annak forrása nem ismert. Tévesnek tartotta azt az ítéleti megállapítást, hogy az ügyekben érintett személyek nem ismerhették egymást, és egymástól függetlenül tették meg vallomásukat. Véleménye szerint felfedezhető az ügyben egy rendőrségi, ügyészségi vonal tanúk részvételével. Ennek alapján pedig akár összefüggés is lehet az egyes tényállások között.

A 2.b. tényállással kapcsolatban kifogásolta a védő az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolása 25. oldal első bekezdésében tett megállapítását. Kifogásolta, hogy nem állapítható meg, hogy a bíróság milyen logika szerint, miért fogadta el ezt az állítást. Talabér tanú vallomásával kapcsolatban pedig azt, hogy e vallomást részben elfogadta, azonban részben ki is zárta a bizonyítékok köréből, azonban erre semmiféle logikus magyarázatot nem adott.

A 3. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy a bíróságnak a lehallgatási anyagot annak minősége miatt ki kellett volna zárni a bizonyítékok köréből, ennek ellenére nagy terjedelemben foglalkozott vele. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság xy tanúként nem hallgatta ki. Ezekre a hiányosságokra figyelemmel az elsőfokú ítélet nem tekinthető megalapozottnak.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében a másodfokú ügyészi átiratban írt álláspontját fenntartva, arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz. Ezzel összefüggésben előadta, hogy amennyiben a másodfokú bíróság nem látna lehetőséget felmentésére, abban az esetben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséről indítványozza. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mert az ítélet indokolásának nagyobb része csak idézi az egyes vallomásokat, egyéb bizonyítékokat, de azok egymással való összevetése elmaradt, így a Fővárosi Törvényszék ítéletében nem adott magyarázatot arra, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el másokkal szemben, illetve egyes vallomásokból miért azok egy részét fogadta el. Az egyes tényállási pont kapcsán arra hivatkozott, hogy az ügyfele azért nem jelentette őt fel a pénz átvétele miatt, mert tudta, hogy állításai az valótlanok. Hamis okiratot használtak a bizonyításra. Az ügyfele eleve egy bűnöző volt, így jobban kellett volna vizsgálni a szavahihetőségét. A tanú1 és baráti köre összefogtak ellene és hamisan vallottak rá, más tanú még azt is letagadta, hogy valaha találkoztak. A 2/b. tényállásban írt cselekménnyel kapcsolatban számára nem volt világos, hogy tanú2 vallomását a bíróság miért nem rekesztette ki teljes egészében a bizonyítékok köréből, hiszen ő fenyegetőzött, és visszaélt a hivatali helyzetével. Nincs magyarázat az ítéletben arra sem, hogy az ő vallomását részben miért fogadták el. A harmas tényállási pontban írt cselekménnyel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a számla kiállítására már ideje sem volt, mert a pénzátadás után olyan gyorsan fogták el a kommandósok. Tagadta, hogy tanu3 előtt valaha vesztegetésre utalt volna, és ettől a tanútól nem is várható objektív vallomás. Álláspontja szerint a telefon lehallgatás anyagát annak minősége miatt nem lehet felhasználni. Ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be. 348.§ (2) bekezdése alapján a felülbírálat nem terjedt ki az ítélet felmentő rendelkezésére, mert azt fellebbezés nem támadta.

A vádlottnak és védőjének a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése nem alapos.

Az eljárási szabályok betartásával összefüggésben másodfokú bíróság megállapította, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kiemelt jelentőségű ügyek eljárási szabályait tartalmazó 2011. évi LXXXIX. törvény 2011. július 13-i hatályba lépését követően a 2011. szeptember 7-i tárgyalási naptól kezdődően az eljárást a Be.XXVIII/A. fejezet szabályai szerint folytatta le, ugyanis a vádiratban illetve az elsőfokú ítéletben írt bűncselekmények nem tartoznak a kiemelt jelentőségű ügyek közé. A vádlott terhére megállapított 2 rb. a Btk.256.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali befolyással üzérkedés büntette nem a Be. 554/B. § ba) és bb) pontokban írt személyek által vagy ezek tekintetében került elkövetésre. Megállapítható azonban, hogy az elsőfokú bíróság ezzel lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, lényegében az eljárást egy szigorúbb feltételrendszer szerint folytatta le.

Az elsőfokú bíróság a Be. 375.§ (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést valósított meg, amikor nem egyesítette az előtte folyamatban lévő büntető ügghöz, azt a büntetőügyet, amelyben vádlottat korábban próbára bocsátották.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 4.B.IV.450/2004/36. számú ítéletével illetve, a Fővárosi Bíróság 2007. március 7. napján kelt, és ekkor jogerőre emelkedett 24.Bf.IV.6811/2006/3. számú ítéletével a vádlottat 6 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta. A vádirat 2/b pontjában írt cselekményt a vádlott 2008. január 20-án, tehát a próbaidő alatt valósította meg. A Be. 35.§ (4) bekezdésében foglaltak szerint, próbára bocsátás esetén a próbaidő tartama az elévülés határidejébe nem számít be. Így a jelen esetben irányadó 3 éves elévülési idővel számolva megállapítható, hogy 2011. március 7-én következett be a próbára bocsátással érintett 6 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat hamisítás vétsége tekintetében az elévülés. A jelenleg elbírálás alatt lévő ügy 2010. február 19-én érkezett a Fővárosi Bíróságra. A Fővárosi Bíróságnak tehát legkésőbb, 2011. március 7. napján megtartott tárgyalásán még meg lett volna a lehetősége az ügyek egyesítésére, ami az elévülést megszakította volna. Ezen eljárási cselekmény hiányában azonban csak az állapítható meg, hogy a próbára bocsátással érintett bűncselekmények tekintetében az elévülés 2011. március 7. napján bekövetkezett. A másodfokú, illetve egy megismételt eljárásban ez az eljárási szabálysértés nem orvosolható, figyelemmel arra, hogy a próbára bocsátás megszüntetésére addig van lehetőség, ameddig annak a bűncselekménynek a büntethetősége, amely miatt a próbára bocsátást elrendelték, el nem évül.(54/2007.BK vélemény)

Egyebekben a Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, törvényesen járt el, amikor a 2012. június 20. napján megtartott tárgyalásán, a tanács összetételében bekövetkezett változás miatt, a korábbi tárgyalások jegyzőkönyveinek felolvasásával megismételte az eljárást. Egyéb tekintetben is perrendszerűen járt, teljesítette kioktatási kötelezettségét.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. A szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a logika szabályai szerint, megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlott a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését és mindegyik vádpont tekintetében érdemi védekezést terjesztett elő. Az 1. tényállási pont kapcsán vitatta, hogy azt állította volna, hogy peren kívüli egyezséget tud elérni és azt, hogy átvett volna 10.000.000 forintot. Állítása szerint csak ügyvédi munkadíját kapta meg. A 2.b. és 3.számú tényállások tekintetében pedig arra hivatkozott, hogy csak munkadíjat vett át, tagadta, hogy x-től 500 ezer forintot vett volna át, illetve tanu3-tól ugyan ilyen összeget kért volna.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott védekezését és az 1. tényállási pontban írtakat tanú1 2.b. tényállási pontban, tanu4, míg a 3. tényállási pontban

írtakat tanú3 vallomása, mint közvetlen bizonyítékok alapján állapította meg. E közvetlen bizonyítékokat egyéb közvetett bizonyítékok meggyőzően alátámasztották. Tanu1 vallomását tanúk vallomásai valamint okirati bizonyítékok támasztották alá. E bizonyítékokkal összefüggésben vizsgálta, hogy valóban rendelkezésre állt-e az az összeg, ami átadásra került a vádlottnak, (Ítélet 3.-oldal 2. bekezdés) Nem megalapozott ezért az vádlotti és védői kifogás, hogy e kérdést nem vizsgálta az elsőfokú bíróság.

Tanu4 vallomását tanúk vallomásai, valamint okirati bizonyítékok, míg tanu3 vallomását tanu vallomása támasztotta alá, tanúk vallomása, pedig cáfolta a vádlotti védekezést. A 3. tényállás tekintetében rendelkezésre álltak még a vádlott tettenérésével kapcsolatban keletkezett iratok, valamint a tanu3 és a vádlott közötti megbeszélésről készült hangfelvétel írásos anyaga.

Az elsőfokú bíróság ítélete 4. oldal utolsó bekezdésétől a 36. oldal második bekezdéséig igen részletesen értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Logikus meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezést fogadta el a tényállás alapjául. Nem fogadható el az a vádlott és védői érvelés, hogy a Fővárosi Törvényszék nem adott megfelelő magyarázatot arra, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el illetve, hogy más bizonyítékokat, csak bizonyos részei tekintetében fogadott el. Éppen arról van szó, hogy az elsőfokú bíróság nem csupán önmagában értékelte az egyes bizonyítékokat, hanem azokat egymással is összevetette és a bizonyítékok értékelése során felismerhető az a logika, hogy azokat a bizonyítékokat fogadta el, amelyeket más bizonyítékok is alátámasztottak. Észlelte egyes vallomások tekintetében az ellentmondásokat, tehát nem csupán a vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékokat sorolta fel, és külön megjelölte, hogy az ilyen tartalmú vallomásokból, mely tényállításokat fogadta el, és melyeket nem.

Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság úgy hivatkozott ítéletében a vádlott és tanu3 között lefolytatott lehallgatott telefonbeszélgetések anyagára, illetve az arról készített jegyzőkönyvek tartalmára, hogy a bűnügyi iratok között ezen telefonlehallgatások engedélyezésével, és felhasználhatóságával kapcsolatban semmilyen irat nem található. Ezért a másodfokú bíróság a telefon lehallgatások anyagát a Be. 77.§ (1) és Be. 78.§ (4) alapján kirekesztette a bizonyítékok köréből. Nem kétséges azonban, hogy ez a körülmény nem eredményezi a hivatkozott tényállás megalapozatlanságát, mert azt az adott cselekménnyel kapcsolatban értékelt további bizonyítékok kellően alátámasztják.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített 2.b. tényállási pont nem tartalmazza a bűncselekmény elkövetésének idejét. Tanu4 mind a feljelentésében, mind a nyomozás során a vádlottal történő szembesítéséről készült jegyzőkönyvében valamint a tárgyaláson is úgy nyilatkozott, hogy a vádlott xy az előzetes letartóztatás tárgyában megtartott bírói meghallgatása után kért tőle 500.000 forintot azért, hogy elintézzé, hogy autójában lévő műszer ne kerüljön a rendőrség birtokába. Vallomása tartalmazza azt, hogy ezt a pénzt még aznap este elvitte a vádlott irodájába. A bűnügyi iratok között rendelkezésre álló Budapesti XX-

XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 10.B.XXI.854/2008. számú irat 313. naplószáma alatt található személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés tárgyában lefolytatott ülésről készített jegyzőkönyv szerint, annak időpontja 2008. január 20. napja volt.

A másodfokú bíróság tehát a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az ítélet 3. oldal 5. bekezdését a rendelkezésre álló iratok tartalmára figyelemmel azzal egészíti ki a tényállást, hogy” Xy kérését **2008 január 20-án** a vádlott továbbította tanu4 felé azzal, hogy 500 ezer Ft ellenében el tudja intézni, hogy a műszert a rendőrök ne vegyék észre”

A másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy az elsőfokú ítéletben a vádlott személyi körülményei között pontatlanul vannak rögzítve a korábbi elítélésének adatai. A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 4.B.IV.450/2004/36. számú ítélete, a Fővárosi Bíróságnak, mint másodfokú bíróságnak a 24.Bf.IV.6811/2006/3. számú ítéletével 2007. március 7. napján emelkedett jogerőre, amint ez a hivatkozott és a jelen bűnügyi iratok mellékletét képező iratokból megállapítható. A másodfokú bíróság tehát ilyen értelemben helyesbíti az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól ezért a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

Az elsőfokú bíróság, mint ténybíróság kötelessége a bizonyítékok mérlegelése. A másodfokú bíróság a Be. 351. § (1) bekezdése és a 352.§ (2) bekezdése alapján kötve van az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz, amennyiben az megalapozott.

A vádlottnak és védőjének a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett, az elsőfokú bíróság súlyos eljárási hibát nem vétett, az általa a bizonyítékok logikus mérlegelésével megállapított tényállás megalapozott és indokolási kötelezettségének a szükséges terjedelemben eleget tett, az csak kisebb kiegészítésre szorul a jogi minősítés indokolása tekintetében.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette cselekményeit is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott bűnösségét 1 rb. a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de az (5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő csalás bűntettében, 1 rb. a Btk. 247.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő ügyvédi visszaélés bűntettében, valamint 2 rb. a Btk.256.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő hivatali befolyással üzérkedés bűntettében megállapította.

Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott 1. tényállási pontban írt cselekményét, 1 rb. a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás bűntettének minősítette. A vádlott tanu1jogtalan

haszonszerzési célzattal tévedésbe ejtette, amikor azt állította, hogy peren kívüli megegyezést tud elérni oly módon, hogy ismerőse közbenjár ennek érdekében 15 millió forint ellenében. Ezzel az ürüggyel 11.000.000 forintot csalt ki a sértettől, neki ilyen összegű kárt okozott. A csalás törvényi tényállási elemeit maradéktalanul megvalósította, az általa okozott kár pedig a Btk. 138/A § c/pontjára figyelemmel jelentős nagyságú.

A vádlott a sértett ügyvédjeként valósította meg a károkozást, szándéka jogtalan hátrány okozására irányult. Tényállásban írt magatartásával az Ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvényben írt kötelességét megszegte, célja jogtalan haszonszerzés volt. Megvalósította a Btk. 247.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő büntettét.

Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a csalás büntettét és az ügyvédi visszaélés büntettét halmazatban állapította meg. E két bűncselekmény eltérő jogtárgyat sértenek, nincs halmazatot kizáró körülmény. Az ügyvédi visszaélés minősített alakzata ugyanis 5 évig terjedő szabadságvesztéssel, míg a hivatkozott vagyon bűncselekmény 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Sem a konzumpció, sem pedig a specialitás elve nem zárja ki e két bűncselekmény alaki halmazatban történő megállapítását. A fenti bűncselekmények halmazatban történő megállapítása megfelel az Ítéltáblai Határozatok 2010/103. számú eseti döntésében megjelenő bírói gyakorlatnak.

A 2 rb. hivatali befolyással üzérkedés büntette tekintetében a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásában írt jogi okfejtést annyiban helyesbíti, hogy a nyomozó hatóság tagja nem a Btk. 137.§ 1/j. pontja alapján minősül hivatalos személynek, hanem az 1/l. pont alapján. A Rendőrség nem államigazgatási szerv, hanem jogszabály (Rendőrségről szóló törvény) alapján közhatalmi államigazgatási feladatokat ellátó testület, akinél ilyen feladatokat ellátó személy minősülhet hivatalos személynek.

A Fővárosi Törvényszék ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. További enyhítő körülményként kell értékelni a jelentős időmúlást, illetve a súlyosító körülmények azzal egészülnek ki, hogy a vádlott a cselekményeit próbára bocsátás próbaideje alatt valamint az ellene folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben törvényesen szabott ki halmazati büntetésül börtönbüntetést, de a bekövetkezett további időmúlásra figyelemmel annak tartama eltúlzottnak tekinthető. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 évi börtönbüntetésre enyhítette. A Fővárosi Törvényszék a cselekmények korrupciós jellegére, valamint arra való figyelemmel, hogy a vádlott ügyvédi helyzetével visszaélve követte el a terhére rótt vagyon elleni és közélet tisztasága elleni bűncselekményeket törvényesen és arányosan szabott ki a vádlottal szemben 5 évi közügyektől eltiltást. A vádlott súlyosan ártott az ügyvédség tekintélyének, magatartásával méltatlanná vált a közügyek gyakorlására. A másodfokú bíróság

álláspontja szerint a kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat.

Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék akkor sem, amikor a vádlottal szemben összesen 11.500.000 forint erejéig vagyonekbezárt rendelt el. A vagyonekbezártól szóló rendelkezés azonban nem csupán a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontján hanem annak e) pontján is alapszik, hiszen a vagyonekbezárt alá vont teljes összeg, olyan részt is tartalmaz amely az adott cselekménynél az adott vagyoni előny tárgya volt.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helyes indokai alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. év február hó 4. napján

Dr. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László sk.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete a rendelkező részében írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év február hó 4. napján

. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke
A kiadmány hiteléül:

Tóth Mihályné
tisztviselő